

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

Bhairao, Third Mehl:

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਇਆ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥

Lost in egotism, Maya and attachment, the mortal earns pain, and eats pain.

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਹਲਕੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਭਰਮਾਇ ॥੧॥

The great disease, the rabid disease of greed, is deep within him; he wanders around indiscriminately. ||1||

ਮਨਮੁਖਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥

The life of the self-willed manmukh in this world is cursed.

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਖਿਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

He does not remember the Lord's Name, even in his dreams. He is never in love with the Lord's Name. ||1||Pause||

ਪਸੂਆ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੇ ਹੋਇ ॥

He acts like a beast, and does not understand anything. Practicing falsehood, he becomes false.

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੨॥

But when the mortal meets the True Guru, his way of looking at the world changes. How rare are those humble beings who seek and find the Lord. ||2||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਵਸਿਆ ਪਾਇਆ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

That person, whose heart is forever filled with the Name of the Lord, Har, Har, obtains the Lord, the Treasure of Virtue.

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੩॥

By Guru's Grace, he finds the Perfect Lord; the egotistical pride of his mind is eradicated. ||3||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

The Creator Himself acts, and causes all to act. He Himself places us on the path.

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੯॥੧੯॥

He Himself blesses the Gurmukh with glorious greatness; O Nanak, he merges in the Naam. ||4||9||19||